

K doručení usnesení, jímž byla povolena exekuce na jmění náležející do pozůstalosti dlužníka (dlužníkovy dědice), ustanovil soud povolivší exekuci, opatrovníkem Dr. Jaroslava R-a, jenž podal proti usnesení povolujícímu exekuci rekurs. Napotom prokázal Gustav P., že byl ustanoven opatrovníkem pozůstalosti dlužníkovy a vzal rekurs Dr. Jaroslava R-a zpět. Rekursní soud vzal zpětvzetí rekursu na vědomí.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu Dr. Jaroslava R-a.

Důvody:

Usnesením krajského soudu obchodního v Praze ze dne 3. června 1932 Ck III 126/32-3, byla povolena vymáhající věřitelce firmě H., proti dlužníku Arnoštu M-ovi, k vydobytí vykonatelné pohledávky 1,280.186 Kč 30 h, kromě mobilární exekuce také exekuce nuceným zřízením zástavního práva ve vl. čís. 60, 109 a 1026 pozemkové knihy katastrálního území B. a byl výkon tohoto povoleného vkladu nařízen usnesením krajského soudu civilního v Praze ze dne 14. června 1932 E 1869/32-1, ježto podle knihovního lustra nebylo proti výkonu tomu závady. Po nařízeném tomto výkonu oznámila a prokázala vymáhající věřitelka krajskému soudu civilnímu v Praze, že dlužník Arnošt M. zemřel, že pozůstalost jeho byla odevzdána jedinému dědici Jiřímu M-ovi, který také již zemřel a k jehož pozůstalosti se nikdo nepřihlásil. K jejímu návrhu ustanovil pak krajský soud civilní v Praze jako soud exekuční těmto zemřelým usnesením ze dne 16. července 1932 E 1869/32-2 stěžovatele opatrovníkem k přijetí uvedených usnesení. Šlo tu proto o opatrovnictví po rozumu § 8 c. ř. s. a § 78 ex. ř. Podle druhého odstavce § 8 c. ř. s. má se opatrovník účastniti za stranu řízení, dokud do něho nevstoupí zákonný zástupce. Ježto podáním na rekursní soud dne 29. listopadu 1932 došlým prokázal Gustav P., předloživ usnesení okresního soudu ze dne 28. listopadu 1932 č. j. D II 632/31-50, že usnesením tím byl ustanoven opatrovníkem pozůstalosti po Jiřím M-ovi podle §§ 78 a 128 nesp. pat., pominul tímto okamžikem úřad stěžovatele jako opatrovníka k činu a byl Gustav P. jako opatrovník pozůstalosti po Jiřím M-ovi, tedy jako její zákonný zástupce, oprávněn vzít zpět stěžovatelův rekurs. K takovému zpětvzetí se nevyžaduje svolení pozůstalostního soudu, ježto nejde při něm o záležitost, která by spadala pod záležitosti, o nichž je řeč v § 129 nesp. říz. Nebylo proto vyhověno rekursu, aniž bylo třeba se zabývatí jeho jednotlivými výtkami.

Čís. 12555.

Nejde o rozepří zahájenou, domáháno-li se neobmezenosti vlastnictví žalobce v první žalobě s tím, by se žalovaný zdržel jakéhokoliv rušebního činu zejména opakujícího se vyhazování příkopu na pozemku žalobcově a bránění třetí osobě v jízdě po pozemcích žalobcových, ve druhém sporu pak, aby se žalovaný zdržel všech zásahů do vlastnického práva žalobcova, aby odstranil plot postavený neoprávněně na pozemcích žalobcových.

(Rozh. ze dne 28. dubna 1933, R I 206/33.)

Žalobou, zadanou roku 1915, domáhala se žalující obec O. na manželích Františku a Františce Č-ových, by se žalovaní zdrželi jakéhokoliv rušebního činu k jejím pozemkům, navrhuje zejména, aby žalovaným bylo uloženo zdržeti se častěji se opakujícího vyhazování příkopu na pozemku žalobkyně, jakož i nebrániti manželům Š-ovým v jízdě přes pozemky žalobkyně. Řízení o této žalobě bylo ponecháno v klidu, jenž trvá dosud. Žalobou, zadanou roku 1931, domáhala se též obec na Františku Č-ovi, by se žalovaný zdržel všech zásahů do vlastnického práva žalobkyně k týmž pozemkům, aby odstranil plot postavený neoprávněně na pozemcích žalobkyně. K námitce zahájené rozepře soud první stolice žalobu odmítl. D ů v o d y: Podle zjištěného skutkového děje ve sporu C II 264/15 jde o to, že si žalovaní František a Františka Č-ovi, tehdy spolumajitelé domku čp. 94 v O., osobují neprávem výhradné užívání pozemkových parcel č. kat. 805/2 a 806/69 zapsaných ve vl. čís. 15 poz. kn. obce O. vlastnický této obci, a žalující obec proto, aby plně a neobmezeně uplatnila své právo vlastnické k uvedeným parcelám, navrhuje vydání rozsudku, by bylo zjištěno, že žalobkyni, obci O., přísluší neobmezené právo vlastnické ke zmíněným parcelám, a že žalovaní jsou povinni to uznati a zdržeti se jakýchkoliv rušebních činů, kterými by obci O. překáželi v plném a neobmezeném právu vlastnickém. Rovněž i podle obsahu žalobního děje v souzeném sporu C II 498/31 v odst. II. žaloby, jde o to, že si žalovaný František Č. osobuje bez svolení a proti vůli žalující obce právo užívati parcel č. kat. 806/69 a 805/2 zapsaných ve vl. čís. 15 poz. kn. obce kat. O., vlastnický této obci, a že žalující obec vyzvala žalovaného (odst. III. žaloby), by uznal, že je neomezenou vlastníci jmenovaných pozemků, což prý žalovaný odepřel učiniti s prohlášením, že pozemky tyto jsou jeho vlastnictvím a rovněž i návrh na vydání rozsudku obsahuje prosbu, aby bylo zjištěno, že žalující strana jest neomezenou vlastníci pozemků parcel č. kat. 806/69 a 805/2 zapsaných ve vl. čís. 15 poz. kn. kat. obce O. a že žalovaný není oprávněn do vlastnictví žalující obce k těmto pozemkům nijak zasahovati a vlastnické právo žalující obce rušiti a že jest povinen zdržeti se všech zásahů do vlastnického práva žalující obce k těmto pozemkům pod exekucí. Vzhledem k výše uvedeným zjištěním jde podle právního názoru soudu v souzeném sporu o spor mezi týmiž osobami a uplatňuje se též nárok na základě téhož skutkového podkladu jako ve sporu C II 264/15, ježto není pochyby, že ponecháním sporu C II 264/15 v klidu, neruší se účinky zahájené rozepře, zahájení sporu trvá a brání proto podle § 233 c. ř. s. provedení nového sporu překážka rozepře zahájené. Není dále sporu o tom, že žalovaný František Č. ve sporu C II 264/15 jest totožným se žalovaným ve sporu právě projednávaném. Na věci nic nezmění, že ve sporu C II 264/15 na straně žalované vystupuje kromě Františka Č-a též jeho manželka Františka Č-ová, neboť totožnost osob tím nijak není dotčena, neboť není pochyby, že ohledně Františka Č-a, žalovaného již ve sporu C II 264/15 nastaly účinky rozepře zahájené, a není jim na závadu, žaluje-li žalující strana na zjištění a uznání neobmezenosti svého vlastnictví žalovaného a jeho manželku, když si oba právo k vlastnictví žalující strany osobují, ve sporu jednom a žalovaného samotného ve sporu novém, jen když jde o též nárok z téhož podkladu skutkového a k týmž parcelám. Nezáleží podle názoru soudu

ani na tom, čeho se má žalovaný speciálně zdržeti, by do neobmezeného vlastnictví žalující strany nezasahoval a v jejím vlastnickém právu ji nerušil, neboť tato povinnost žalované strany jest již plně obsažena a vyčerpána v obou sporech totožnou prosbou o určení, že žalující obec je neobmezenou vlastnící pozemkových parcel čís. kat. 806/69 a 805/2 a o stanovení, že žalovaný není oprávněn do vlastnictví jejího k těmto pozemkům nijak zasahovati, vlastnické právo rušiti a že jest povinen zdržeti se všeho zasahování do vlastnického práva žalující obce k těmto pozemkům a nejde podle názoru soudu o různý nárok, když v žalobě C II 264/15 žádá žalující strana, by se žalovaný zejména zdržel vyhazování příkopu na pozemek č. kat. 805/2 a bránění v jízdě manželům Š-ovým po parcelách č. kat. 805/2 a 806/69 a ve sporu C III 498/31, by byl uznán povinným odstraniti plot na zmíněných parcelách neoprávněně postavený, neboť hledíc k rozsahu, v němž rozsudek nabývá právní moci, stalo by se rozhodnutí nynějšího sporu nutně zbytečným, kdyby byl rozhodnut spor již zahájený pod č. j. C II 264/15, ježto by byla na jisto postavena otázka, zda vlastnické právo žalující strany k pozemkovým parcelám č. kat. 806/69 a 805/2 kat. obce O. je pokud se týče žalovaného neobmezené, či zda žalovanému přísluší právo, jež si osobuje, po případě v jakém rozsahu. **R e k u r s n í s o u d** zamítl námitku zahájené rozepře. **D ů v o d y:** Prvému soudu je potud přisvědčiti, že v obou sporech C II 264/15 a C III 498/31 jde o tytéž osoby a že na věci nic nemění, že ve sporu C II 264/15 na straně žalované vystupuje kromě Františka Č-a ještě Františka Č-ová a že tedy podle obsahu žaloby zasahují do práv žalobkyně oba ve sporu jednom a mimo to František Č. ve sporu druhém sám. Jde tudíž jen o to, zda-li jde v obou sporech o týž nárok. V tomto směru jest prvý soudce na omylu, an myslí, že nezáleží na tom, čeho se má žalovaný zdržeti, by do neobmezeného vlastnictví žalující strany nezasahoval a ji v jejím vlastnickém právu nerušil, jelikož prý povinnost žalované strany jest již plně obsažena a vyčerpána v obou spisech totožnou prosbou o určení, že žalující obec je neobmezenou vlastnící pozemkových parcel č. kat. 806/69 a 805/2 a o stanovení, že žalovaný není oprávněn do vlastnictví jejího nijak zasahovati, právo to rušiti a že je povinen zdržeti se všeho zasahování do jejího práva vlastnického. Porovná-li se žalobní návrhy obou sporů, je zřejmo, že zásahem strany žalované, proti němuž se žalující strana brání, je ve sporu prvé opakující se vyhazování příkopu, ve sporu druhém postavení plotu na pozemcích žalující obce, a domáhá se tedy žalující obec zejména zdržení se častého vyhazování příkopu, ve sporu druhém odstranění plotu protiprávně postaveného. V obou sporech je tedy totožný právní důvod žaloby, nikoli však právní nárok, z právního důvodu vyvozovaný. Bylo-li by vyhověno žalobě prvé, neplyne z toho ještě, že žalující strana zvítězila by také žalobou druhou, neboť není vyloučeno, že k vyhazování příkopu žalovaný by mohl právo míti, kdežto neměl by právo k postavení plotu a naopak. Nejlépe vysvitne různost žalobního nároku v obou sporech v případě, že by musila býti podle rozsudků žalobě vyhovujících vedena exekuce, neboť v obou případech předmět exekuce by byl různý a nemohlo by plnění, jež jest předmětem rozsudku vydaného o žalobě prvé býti vynuceno exekucí na základě rozsudku vydaného v žalobě druhé. Proto nelze uznati, že v obou sporech

jde o týž nárok žalobní a z důvodu toho není tu totožnosti předmětu sporu, který předpokládá nejen souhlasnost právního důvodu, nýbrž také souhlasnost právního nároku, jehož se v obou sporech strany domáhají.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Jest sice správné, že část žalobních proseb na uznání neobmezeného vlastnictví má ráz žaloby určovací, nelze však přisvědčiti stěžovateli, že druhá část žalobních proseb na odsouzení žalované strany k určitému opomenutí je superfluum a mohla zcela dobře odpadnouti. Oběma žalobami brání se žalující obec proti zásahům žalované strany do jejího vlastnictví a chce právě odsouzením této k onomu opomenutí, které jedině mohlo by exekučně býti vynuceno, dosíci ochrany svého vlastnického práva. Určení neobmezenosti vlastnictví jest jen otázkou předurčující pro podstatnou část odsuzující. Nesprávný jest názor stěžovatelův, že na základě rozsudku, který by zjistil neobmezenost vlastnictví, mohla by žalující obec právní nárok žalobami dobývaný vymoci exekučně, poněvadž prý činy žalované strany, v nichž spatřuje žalující obec zásah do svého vlastnického práva, jsou v odporu s neobmezeností vlastnictví a poněvadž tedy prý žalovaná strana nebyla k nim oprávněna. Neboť exekučním titulem může býti jen výrok odsuzující žalovanou stranu k nějakému plnění anebo opomenutí, nikdy však pouhý výrok určovací. Správně proto uznal rekursní soud, že jest v obou sporech totožný sice právní důvod žaloby, nikoli však právní nárok z právního důvodu vyvozovaný, a poukazuje se stěžovatel v tomto směru na příslušné odůvodnění napadeného usnesení. Třebas v dřívější žalobní prosbě se žádá odsouzení žalované strany, aby se zdržela jakéhokoliv činu rušebního, a v pozdější, aby se zdržela všech zásahů do vlastnického práva žalující obce, bylo by výrokem vyhovujícím v další části dřívější žalobní prosby prohlášeno, že žalovaná strana určitým činem a sice opakujícím se vyhazováním příkopu a bráněním manželům Š-ovým v jízdě po sporných pozemcích porušila neobmezené vlastnictví žalující obce a že jest povinna se zdržeti jakéhokoliv činu rušebního. Tomuto výroku bylo by rozuměti tak, že ukládá žalované straně určité opomenutí rušivého jednání, jakého se do té doby dopouštěla, nikoli však, že se jí zakazuje postavení plotu a zaražení tří kůlů a přibití na tyto prken, v čemž žalující obec spatřovala rušební čin v pozdější žalobě. Nemohlo by tedy odsouzení ve smyslu dřívější žalobní prosby býti vymáháno na žalovaném na základě rozsudku vyhovujícího pozdější žalobní prosbě a naopak.

Čís. 12556.

Opatření podle § 145, druhý odstavec, nesp. říz. jest částečným předčasným odevzdáním pozůstalosti, jímž nabyli dědici dotčených pozůstalostních věcí do právní držby. Toto nabyté oprávnění nelze dodatečně zvrátiti návrhem podle § 812 obč. zák.

Správa podle prvního odstavce § 145 nesp. říz. nepřekáží oddělení jmění podle § 812 obč. zák.